

## Arrest

nr. 265 597 van 16 december 2021  
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN  
Rotterdamstraat 53  
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

### DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 30 september 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 17 augustus 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 7 oktober 2021 met referthenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 november 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 december 2021.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 19 februari 2021, in functie van haar Belgische echtgenoot, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 17 augustus 2021 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Deze beslissing, die verzoekster op 2 september 2021 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

*"In uitvoering van artikel 52, §4, 5<sup>de</sup> lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 19.02.2021 werd ingediend door:*

*Naam: [S.F.]*

*Voorna(a)m(en): [T.V.]*

*Nationaliteit: Russische Federatie*

*[...]*

*om de volgende reden geweigerd:*

*De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.*

*Betrokkene vraagt opnieuw gezinshereniging aan in functie van haar Belgische echtgenoot, de genaamde [F.R.] [...], in toepassing van artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980.*

*Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de 'familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg: 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.*

*Ter staving van zijn bestaansmiddelen legt de referentiepersoon de volgende bewijzen voor:*

- Brief FOD Sociale Zekerheid betreffende rechten op tegemoetkomingen als persoon met een handicap (IVT ten bedrage van 11510,61 euro per jaar = 959,22 euro per maand.*
- Brief FOD Sociale Zekerheid betreffende coronapremie van 50 euro/maand.*
- Brief FOD Sociale Zekerheid betreffende uitbetaling achterstallen tegemoetkoming aan personen met een handicap en recht op een maandelijkse tegemoetkoming van 1296,32 euro.*
- Brief FOD Sociale Zekerheid met IVT ten bedrage van 15555,87 euro per jaar= 1296,32 euro per maand.*
- Cheque Bpost met betaling IVT dd 15/12/2020 ten bedrage van 1296,32 euro en 50 euro coronapremie.*
- Cheque Bpost met betaling IVT dd 25/01/2021 ten bedrage van 1331,16 euro en 50 euro coronapremie.*

*Uit de voorgelegde documenten blijkt dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon ontoereikend zijn.*

*Immers, hij beschikt niet over bestaansmiddelen die ten minste gelijk zijn aan 120% van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Meer nog: hij beschikt zelfs niet over 100% van het leefloon voor een persoon met gezinslast. In die zin is het voor referentiepersoon onmogelijk te voorkomen dat hijzelf en betrokkene niet ten laste zouden vallen van het sociale bijstandstelsel. Bij toekenning van het verblijfsrecht van betrokkene is het bijgevolg mogelijk dat het gezin zich meteen dient te wenden tot het OCMW'.*

*Overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 dient, in het geval de ontoereikendheid van de bestaansmiddelen wordt vastgesteld, een behoefteanalyse te worden gemaakt.*

*Er werd een bestedingspatroon voorgelegd dat werd gestaafd door allerhande facturen en betalingsbewijzen, namelijk:*

- huishuur: 300 EUR per maand + betalingsbewijzen van de maanden maart en april 2021
- elektriciteit: 63 EUR per maand (Luminus)
- water: 17 EUR per 3 maanden (Pidpa)
- internet en televisie: 50,99 EUR per maand (Proximus)
- telefonie: 2x10 EUR (belwaarde die een half jaar geldig is, gemiddeld komen ze hiermee 2 maanden toe) (Mobile Vikings)
- brandverzekering: 55,49 EUR per jaar
- vervoer: 28 EUR per 5 jaar (abonnement De Lijn)

Dit betekent dat de referentiepersoon en betrokkene maandelijks 434.68 EUR vaste kosten hebben. Als we rekening houden met bovenvermelde inkomsten wil dit zeggen dat er maandelijks 946,48 euro ter beschikking blijft om alle vaste en variabele kosten te kunnen betalen en om zichzelf en betrokkene te onderhouden. Het is weinig aannemelijk dat alle andere kosten (kledij, voeding, ontspanning en hobby's...) voor twee volwassen personen met dit bedrag kunnen betaald worden.

Rekening houdend met de armoederisicogrens, die voor België nu bepaald is op € 1780/maand voor 2 volwassenen, lijkt 120% van het leefloon echt wel het minimum wat wij verwachten om het verblijfsrecht te kunnen toestaan, tenzij we over informatie zouden beschikken dat er één of andere grote kost, bvb de huishuur, niet verschuldigd is. Dit is in casu niet het geval. In dit verband is het geenszins kennelijk onredelijk om zich te baseren op de armoederisicogrens, die wordt bepaald als 60% van het mediaan gestandaardiseerd beschikbaar huishoudinkomen van de Belgische bevolking. Wanneer het totale netto-inkomen van een huishouden zich onder deze grens situeert, is er sprake van een armoederisico (gebaseerd op SILC-survey enquête 2018).

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er de aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

Dit is de bestreden beslissing.

## 2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 40ter en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 7 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, van artikel 41.2, a van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000, van het hoorrecht, van de zorgvuldigheidsverplichting en van het redelijkheidsbeginsel.

Zij stelt het volgende:

"Verzoekende partij diende een aanvraag van verblijf in als familielid van een Belg op grond van artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° Vreemdelingenwet:

"§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie : 1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen "

Artikel 40ter, tweede lid van dezelfde wet stelt ook dat bij een aanvraag gezinshereniging

*“de familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg: 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt. ”*

*Er dient met andere woorden aangetoond te worden dat verzoeksters echtgenoot over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.*

*Verzoekende partij legde een aantal bewijsstukken alsook een begeleidend schrijven voor om aan te tonen dat haar Belgische echtgenoot als invalide over bestaansmiddelen beschikt die onder de minimumgrens vallen, zoals bepaald door artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.*

*In dat begeleidend schrijven werd duidelijk aangegeven wat de vaste kosten zijn en hoeveel geld er maandelijks nog ter beschikking was en is om te voorzien in hun levensonderhoud. Het begeleidend schrijven van de raadvrouw van verzoekende partij bevatte de volgende informatie omtrent de vaste kosten in hun leven:*

*“Mijn cliënten leggen bij deze aanvraag bovendien de bewijsstukken van hun maandelijkse vaste kosten, zodat u een behoeftenanalyse kan uitvoeren.*

*Dit zijn de vaste kosten van mijn cliënten:*

- ☐ huishuur: 300 EUR per maand
- ☐ elektriciteit: 63 EUR per maand
- ☐ water: 17 EUR per 3 maanden
- ☐ internet en televisie: 50,99 EUR per maand
- ☐ telefonie: 2x10 EUR (belwaarde die een half jaar geldig is, gemiddeld komen ze hiermee 2 maanden toe)
- ☐ brandverzekering: 55,49 EUR per jaar
- ☐ vervoer: 28 EUR per 5 jaar (abonnement De Lijn)

*Dit betekent dat mijn cliënten maandelijks 434,68 EUR vaste kosten hebben. Gelet op de inkomsten van de heer [F.] is het realistisch dat deze inkomsten in het geval van mijn cliënten toereikend zijn om in hun behoeften te kunnen voorzien.*

*Mocht u nog bijkomende informatie of documenten nodig hebben om een duidelijk zicht te krijgen op hun financiële situatie of om beslissing te kunnen nemen in hun dossier, kunt u mij uiteraard steeds contacteren.” (stuk 3)*

*Aan het bedrag van vaste kosten wordt niet getwijfeld door verwerende partij. Zij weerhoudt in de bestreden beslissing eveneens het bedrag van 434,68 euro aan vaste kosten. Hierover is dus geen discussie.*

*Verwerende partij weigerde de aanvraag omdat ze meent dat de bestaansmiddelen van verzoeksters echtgenoot niet toereikend zouden zijn. Er volgt dan een behoeftanalyse door verwerende partij, waarna zij stelt dat “er maandelijks 946,48 euro ter beschikking blijft om alle vaste en variabele kosten te kunnen betalen en om zichzelf en betrokkene te onderhouden. Het is weinig aannemelijk dat alle andere kosten (kledij, voeding, ontspanning, hobby's, ...) voor twee volwassen personen met dit bedrag betaald kunnen worden.”*

*Deze redenering is onbegrijpelijk en kan niet gevolgd worden omwille van verschillende redenen.*

*1. Na aftrek van die vaste kosten van de inkomsten, blijft nog 946,48 euro over. Verwerende partij meent dat 946,48 euro onvoldoende zou zijn om te voorzien in de ‘vaste en variabele kosten’ om zichzelf te onderhouden.*

Hierbij dient benadrukt te worden dat de vaste kosten reeds afgetrokken zijn van de inkomsten. Het gaat daarbij meer specifiek om huur, water, elektriciteit, internet en tv, telefonie brandverzekering én vervoer. Het is dus totaal onduidelijk welke andere vaste kosten er dan nog zouden zijn die nog afgetrokken zouden moeten worden van dit bedrag. Verwerende partij geeft geen enkele duiding en laat volledig na hieromtrent te motiveren.

Na aftrek van bovenvermelde vaste kosten, blijven er enkel nog variabele kosten over, zoals voedsel en kledij waarvoor verzoekende partij dan 946,48 euro ter beschikking heeft. Als 946,48 euro niet zou volstaan om te voorzien in eten, kledij en hier en daar eens een doktersafspraak of een uitstapje voor twee personen, dan vraagt verzoekende partij zich stellig af hoeveel een doorsnee gezin dat ook veel hogere vaste kosten heeft, dan wel zou moeten verdienen om te kunnen overleven.

Door aldus te besluiten en te motiveren, schendt verwerende partij de zorgvuldigheidsplicht, het redelijkheidsbeginsel, en de motiveringsplicht. Het is kennelijk onredelijk om te oordelen dat 946,48 euro onvoldoende zou zijn voor de variabele kosten zoals eten en kledij van twee personen. Door niet te motiveren waarom dit bedrag specifiek in het geval van verzoekende partij onvoldoende zou zijn, schendt verwerende partij haar motiveringsplicht. De zorgvuldigheidsplicht vereist dat verwerende partij minstens een grondiger onderzoek gedaan had, quod non.

2. Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing ook dat 120% van het leefloon 'echt wel het minimum [is] wat wij verwachten om het verblijfsrecht te kunnen toestaan'.

Echter, wanneer we er de Richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna 'Gezinsherenigingsrichtlijn') op nalezen, vinden we die voorwaarde niet terug.

Onder 'HOOFDSTUK IV Vereisten voor de uitoefening van het recht op gezinshereniging' vinden we de voorwaarden voor gezinshereniging terug in de Gezinsherenigingsrichtlijn. Artikel 7 daarvan bepaalt:

#### "Artikel 7

1. Bij de indiening van het verzoek tot gezinshereniging kan de betrokken lidstaat de persoon die het verzoek heeft ingediend, verzoeken het bewijs te leveren dat de gezinshereniger beschikt over:

a) huisvesting die in de betrokken regio als normaal beschouwd wordt voor een vergelijkbaar gezin en die voldoet aan de algemene normen inzake veiligheid en hygiëne welke in de betrokken lidstaat gelden;

b) een ziektekostenverzekering die voor hemzelf en zijn gezinsleden in de betrokken lidstaat alle risico's dekt die normaal voor de onderdanen van die lidstaat zijn gedekt;

c) stabiele en regelmatige inkomsten die volstaan om hemzelf en zijn gezinsleden te onderhouden, zonder een beroep te doen op het stelsel voor sociale bijstand van de betrokken lidstaat. De lidstaten beoordelen daartoe de aard en de regelmaat van deze inkomsten en kunnen rekening houden met de nationale minimumlonen en pensioenen, evenals met het aantal gezinsleden. "

Over de beoordelingsmarge die lidstaten hebben inzake het bepalen wat als stabiele en regelmatige inkomsten aangemerkt moet worden, heeft het Hof van Justitie zich reeds uitgesproken in 2010 in de zaak Chakroun. Het Hof is daar erg duidelijk: het doel van de Gezinsherenigingsrichtlijn is het recht op gezinshereniging waarborgen. Daarom moeten de voorwaarden die aan gezinshereniging gesteld worden strikt geïnterpreteerd worden. Zo ook de inkomensvoorwaarde van artikel 7, 1, c) van de Gezinsherenigingsrichtlijn:

"42 Deze bepaling verlangt wel dat is voldaan aan de met name in hoofdstuk IV van de richtlijn gestelde voorwaarden. Artikel 7, lid 1, aanhef en sub c, van de richtlijn is een van die voorwaarden en biedt de lidstaten de ruimte te eisen dat het bewijs wordt geleverd dat de gezinshereniger beschikt over stabiele en regelmatige inkomsten die volstaan om hemzelf en zijn gezinsleden te onderhouden, zonder een beroep te doen op het stelsel voor sociale bijstand van de betrokken lidstaat. Overeenkomstig laatstgenoemde bepaling beoordelen de lidstaten daartoe de aard en de regelmaat van deze inkomsten

en kunnen zij rekening houden met de nationale minimumlonen en -pensioenen, evenals met het aantal gezinsleden.

43 Aangezien gezinshereniging de algemene regel is, dient de bevoegdheid in artikel 7, lid 1, aanhef en sub c, van de richtlijn strikt te worden uitgelegd. Bovendien mogen de lidstaten hun handelingsvrijheid niet zo gebruiken dat afbreuk wordt gedaan aan het doel van de richtlijn, namelijk de bevordering van gezinshereniging, en aan het nuttig effect daarvan.

(...)

47 Volgens artikel 7, lid 1, aanhef en sub c, tweede zin, van de richtlijn kunnen de lidstaten bij de beoordeling van de inkomsten van de gezinshereniger rekening houden met de nationale minimumlonen en -pensioenen. Zoals in punt 43 van het onderhavige arrest is uiteengezet, moet deze bevoegdheid zo worden uitgeoefend dat geen afbreuk wordt gedaan aan het doel van de richtlijn, gezinshereniging te bevorderen, en aan het nuttig effect daarvan.

48 Aangezien de omvang van de behoeften van persoon tot persoon sterk kan verschillen, moet deze bevoegdheid bovendien aldus worden uitgelegd dat de lidstaten wel een bepaald referentiebedrag kunnen vaststellen, maar niet dat zij een minimuminkomen kunnen bepalen waaronder geen gezinshereniging wordt toegestaan, zonder enige concrete beoordeling van de situatie van iedere aanvrager. Deze uitlegging vindt steun in artikel 17 van de richtlijn, op grond waarvan verzoeken om gezinshereniging individueel moeten worden behandeld.

49 De hantering als referentiebedrag van een inkomensniveau dat gelijk is aan 120 % van het minimuminkomen van een 23-jarige werknemer, waarbij boven dit bedrag een beroep op bijzondere bijstand in beginsel is uitgesloten, beantwoordt kennelijk niet aan het doel, uit te maken of een persoon beschikt over regelmatige inkomsten om in zijn onderhoud te voorzien. Het begrip „sociale bijstand” in artikel 7, lid 1, sub c, van de richtlijn moet immers worden uitgelegd als bijstand die in de plaats komt van ontbrekende stabiele, regelmatige en voldoende inkomsten en niet als bijstand ter dekking van bijzondere en onvoorziene kosten.

(...)

52 Gelet op een en ander, dient op de eerste vraag te worden geantwoord dat de zinsnede “beroep op het stelsel voor sociale bijstand” in artikel 7, lid 1, aanhef en sub c, van de richtlijn aldus moet worden uitgelegd, dat deze een lidstaat niet de mogelijkheid biedt een regeling voor gezinshereniging vast te stellen die ertoe leidt dat gezinshereniging niet wordt toegestaan aan een gezinshereniger die het bewijs heeft geleverd over stabiele en regelmatige inkomsten te beschikken om in zijn algemeen noodzakelijke kosten van het bestaan en in die van zijn gezinsleden te kunnen voorzien, maar die, gelet op de hoogte van zijn inkomsten, toch een beroep zal kunnen doen op bijzondere bijstand om te voorzien in bijzondere, individueel bepaalde noodzakelijke kosten van het bestaan, op inkomensafhankelijke kwijtscheldingen van heffingen van lagere overheden of op inkomensondersteunende maatregelen in het kader van het gemeentelijk minimabeleid.” (HvJ, 4 maart 2010, Chakroun, nr. C-578/08, §42-52)

Volgens het Hof van Justitie mogen lidstaten dus wel een bepaald referentiebedrag handteren, maar mogen zij geen vast minimuminkomen eisen waaronder de gezinshereniging niet wordt toegestaan, net omdat de behoeften zo sterk verschillen per persoon.

Het Hof herinnert er verder aan dat lidstaten de bewijzen mogen vragen van voldoende en stabiele inkomsten, maar wel met het doel van de Gezinsherenigingsrichtlijn in het achterhoofd, namelijk dat gezinshereniging de regel is en de voorwaarden waaraan de lidstaat de verzoekers onderwerpt moeten restrictief geïnterpreteerd en toegepast worden.

Conform artikel 7 van de Gezinsherenigingsrichtlijn heeft verzoekende partij wel degelijk de noodzakelijke bewijzen aangebracht over voldoende en stabiele bestaansmiddelen te beschikken om te voorzien in hun levensonderhoud.

Dat verwerende partij stelt dat de bestaansmiddelen van verzoekende partij niet zouden volstaan omdat zij niet ten minste 120% van het minimuminkomen zouden bedragen, is een voorwaarde die niet in de Gezinsherenigingsrichtlijn staat. Verwerende partij mag dit bedrag gebruiken als referentiebedrag (zie supra) maar niet als minimum grens waaronder geen gezinshereniging toegestaan zou worden. Er moet

telkens in concreto nagegaan worden uit hoeveel het effectief beschikbare inkomen bestaat. Verwerende partij diende een effectieve behoefteanalyse te maken. Zoals hierboven uiteengezet heeft zij nagelaten dit effectief te doen.

Verzoekende partij heeft daarvoor alle relevante stukken aangebracht. Na aftrek van de vaste kosten blijven er alsnog voldoende bestaansmiddelen over om te voorzien in de variabele kosten. Verzoekende partij heeft aldus aangetoond wel degelijk over voldoende en stabiele bestaansmiddelen te beschikken waardoor hun recht op gezinshereniging geëerbiedigd diende te worden. Door anders te oordelen, is de motivering van verwerende partij is dan ook in strijd met artikel 7, 1, c) van de Gezinsherenigingsrichtlijn.

Het voorgaande wordt tevens bevestigd in de rechtsleer:

"Dat de Belgische wetgever de hoogte van het bedrag vast legde op 120% en niet op 100% van het Belgische leefloonbedrag lijkt moeilijk te verenigen met de Europese gezinsherenigingsrichtlijn 119, zoals geïnterpreteerd door het Hof van Justitie 120. 121 Volgens die richtlijn mogen lidstaten het bewijs vragen van stabiele en regelmatige inkomsten "die volstaan om zichzelf en het gezin te onderhouden, zonder een beroep te doen op de sociale bijstand van de gastlidstaat". In de richtlijn wordt het begrip 'stabiele en regelmatige inkomsten' dus geplaatst tegenover het begrip 'sociale bijstand'. Uit die tegenstelling volgt volgens het Hof van Justitie dat het begrip 'sociale bijstand' in de richtlijn betrekking heeft op bijstand van de overheid 122 waarop de gezinshereniger een beroep doet, omdat hij niet beschikt over voldoende inkomsten om in zijn eigen onderhoud en dat van zijn gezin te voorzien en hij daardoor tijdens zijn verblijf dreigt ten laste te vallen van de sociale bijstand van de gastlidstaat. Het gaat om bijstand die in de plaats komt van inkomsten om te voorzien in de algemeen noodzakelijke kosten van bestaan en niet op bijstand ter dekking van bijzondere, individueel bepaalde noodzakelijke kosten van bestaan of op inkomensondersteunende maatregelen. 123

In België komt het begrip 'sociale bijstand' in de zin van de richtlijn overeen met de tarieven van het (equivalent) leefloon. Personen met een inkomen gelijk aan minstens 100% van het leefloontarief kunnen nooit ten laste vallen van de Belgische sociale bijstand in de zin van de richtlijn 124 en dit ongeacht het aantal personen ten laste 125. Bijgevolg valt moeilijk in te zien hoe een aanvraag tot gezinshereniging geweigerd kan worden wegens ontoereikende bestaansmiddelen wanneer de referentiepersoon over een inkomen beschikt tussen de 100 en 120% van het Belgische leefloon. Volgens het Grondwettelijk Hof heeft de wetgever dan ook slechts een referentiebedrag willen vastleggen (van 120% van het Belgische leefloon), zoals bedoeld door het Hof van Justitie. 126 Dat betekent dat DVZ geen verder onderzoek moet doen naar de bestaansmiddelen als de gezinshereniger een inkomen heeft dat gelijk is aan of hoger ligt dan het referentiebedrag. Is het inkomen van de gezinshereniger lager dan het referentiebedrag, dan heeft dit volgens het Grondwettelijk Hof niet tot gevolg dat de gezinshereniging verhinderd wordt. In dat geval moet DVZ immers, aan de hand van een 'individuele behoefteanalyse bepalen welke bestaansmiddelen de gezinshereniger en zijn gezin nodig hebben om in hun behoeften te voorzien, zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. 127 Deze individuele behoefteanalyse vindt zijn basis in het Chakroun-arrest 128 van het Hof van Justitie: aangezien de omvang van de behoeften van persoon tot persoon sterk kan verschillen, moet de bevoegdheid van de lidstaten om een bestaansmiddelenvoorwaarde te bepalen zo uitgelegd worden dat de lidstaten wel een bepaald referentiebedrag kunnen vastleggen, maar niet dat zij een minimuminkomen kunnen bepalen waaronder elke gezinshereniging geweigerd wordt, zonder enige concrete beoordeling van de situatie van iedere aanvrager. 129 " (stuk 2)

4. Mocht er toch gekeken worden naar het minimuminkomen, dan dient ondergeschikt nog gewezen te worden op het feit dat verzoekende partij in geen geval ten laste zou komen van de sociale zekerheid in België aangezien zij momenteel een inkomen heeft dat praktisch 100% gelijk is aan het minimum-inkomen.

Op de website van de Vlaamse overheid vinden we de huidige minimumbedragen van het leefloon in 2021:

|                                          |                        |
|------------------------------------------|------------------------|
| Categorie 1: Samenwonende                | 682.99 euro per maand  |
| Categorie 2: Alleenstaande               | 1024.49 euro per maand |
| Categorie 3: Samenwonende met gezinslast | 1384.54 euro per maand |

(zie Vlaamse Overheid via <https://www.vlaanderen.be/leefloon#bedrag> )

Voor gezinshereniging dient men te kijken naar 'samenwonende met gezinslast', dus categorie 3. Het leefloon is daar vastgesteld op 1384,54 euro per maand.

Verzoekende partij bracht bewijsstukken aan dat haar echtgenoot per maand 1331,50 euro aan inkomsten heeft van en daarnaast een COVID-19 toeslag van 50 EUR per maand krijgt. Dat komt neer op een totaal van 1381,50 euro. Dat is op 3,05 euro na, hetzelfde bedrag als het leefloon van samenwonende met gezinslast.

Verzoekende partij beschikt dan ook over een inkomen dat praktisch 100% gelijk is aan Belgisch leefloon waardoor zij niet ten laste zal vallen van de Belgische sociale zekerheid.

Als verwerende partij ervoor kiest een referentiebedrag te handteren, met name 120% van het minimuminkomen, dient zij volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie en de Gezinsherenigingsrichtlijn voor alle inkomens die zich tussen 100% en 120% van het minimuminkomen bevinden een effectieve behoefteanalyse te doen om in concreto te bepalen of er voldoende inkomsten voorhanden zijn. Dat is in casu het geval. Verzoekende partij voldoet dan ook aan de voorwaarden voor gezinshereniging.

Het voorgaande wordt eveneens bevestigd in de rechtsleer:

"Bijgevolg zou elke behoefteanalyse die plaatsvindt bij een inkomen tussen de 100 en 120% van het leefloon per definitie moeten leiden tot een positieve evaluatie inzake het toereikende karakter. Deze gezinnen kunnen immers nooit ten laste vallen van de Belgische sociale bijstand.<sup>131</sup> Om die reden heeft het weinig zin om het wettelijke referentiebedrag te verhogen: bij elk inkomen dat ten minste gelijk is aan 100% van het leefloon zal de verplichte behoefteanalyse noodzakelijkerwijze leiden tot een positief resultaat. <sup>132</sup> Dat was ook de conclusie van de Raad van State in zijn advies bij een recent wetsvoorstel <sup>133</sup> in die zin. De Raad van State wees er tevens op dat het recht op gezinshereniging een subjectief recht is dat bevorderd moet worden en waarvan de uitoefening niet belemmerd mag worden door buitensporige (inkomens-) voorwaarden. <sup>134</sup>" (stuk 2)

Verzoekende partij bracht alle relevante stukken aan bij de aanvraag om aan te tonen dat zijzelf en haar echtgenoot wel degelijk over voldoende bestaansmiddelen beschikken om te voorzien in hun behoeften.

Volgens de Gezinsherenigingsrichtlijn is de regel gezinshereniging en dienen de voorwaarden voor gezinshereniging dan ook strikt geïnterpreteerd te worden. Door te stellen dat verzoekende partij niet aan de inkomensvoorwaarde voldoet aangezien zij niet ten minste 120% van het minimuminkomen kan aantonen, en dat terwijl zij aantoonde effectief wel degelijk over voldoende en stabiele inkomsten te beschikken conform de Gezinsherenigingsrichtlijn, schendt verwerende partij dan ook artikel 7 van de Gezinsherenigingsrichtlijn.

Verwerende partij stelt een behoefteanalyse gedaan te hebben in het dossier van verzoekende partij. Verzoekende partij is het stellig oneens met deze behoefteanalyse daar deze louter gebaseerd is op een algemeen principe en geen individuele elementen van verzoekende partij in acht neemt. Deze is ook gebrekkig gemotiveerd daar zij niet aangeeft welke andere vaste kosten er nog in acht genomen zouden moeten worden.

### Conclusie

Verwerende partij meende ten onrechte dat de referentiepersoon niet over voldoende stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, en weigerde op die basis de aanvraag tot gezinshereniging op basis van artikel 40ter Vreemdelingenwet. Dit artikel werd door verwerende partij dan ook geschonden.

Volgens verzoekende partij kon verwerende partij niet tot een redelijke, zorgvuldige en afdoende gemotiveerde beslissing komen, en werden de hierboven vermelde beginselen van behoorlijk bestuur dan ook geschonden."

2.2. De Raad kan slechts vaststellen dat verweerder, die naliet om een nota met opmerkingen neer te leggen, niet betwist dat hij bij het uitvoeren van de, in artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bedoelde, behoefteanalyse de vaste kosten van verzoeksters Belgische echtgenoot schijnbaar tweemaal in rekening bracht. Verweerder motiveerde immers dat het inkomen van verzoekers echt-

genoot, na aftrek van de vaste kosten, 946,48 euro bedraagt en dit bedrag niet volstaat “om alle vaste en variabele kosten te kunnen betalen”. Het getuigt niet van een zorgvuldig optreden om vaste kosten tweemaal aan te rekenen en indien verweerder bewust de vaste kosten tweemaal heeft aangerekend dan trad hij, door dit te doen, ook kennelijk onredelijk op. De behoefteanalyse, zoals deze blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing, gebeurde niet op een deugdelijke en redelijke wijze. Verzoekster kan dan ook worden gevolgd waar zij stelt dat verweerder de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

Ten overvloede merkt de Raad nog op dat op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen – 17 augustus 2021 – het leefloon voor een persoon met gezinslast 1357,36 euro bedroeg en dat verzoekster aantoonde dat haar Belgische echtgenoot in januari 2021 een inkomen had ten bedrage van 1381,16 euro. Er kon dan ook niet worden geconcludeerd dat de Belgische echtgenoot van verzoekster een inkomen had dat lager was dan het leefloon van een persoon met gezinslast en dat het dus hoe dan ook onmogelijk was dat verzoekster en haar echtgenoot niet ten laste zouden vallen van het sociale bijstandstelsel. Een effectieve en correcte behoefteanalyse was dus in casu, zoals verzoekster aangeeft, wel degelijk vereist.

Het middel is, in de aangegeven mate, gegrond.

Aangezien een onderdeel van het aangevoerd middel tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leidt, is er geen noodzaak tot onderzoek van de overige onderdelen van het middel (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

### 3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Artikel 1**

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 17 augustus 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden wordt vernietigd.

### **Artikel 2**

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien december tweeduizend eenentwintig door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK